

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. A. N.**, zastoupený Mgr. Josefem Blažkem, advokátem se sídlem nám. J. Žižky 39/2, Bruntál, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2012, č. j. MSK 57208/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2015, č. j. 58 A 34/2012 – 96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Bruntál ze dne 28. 3. 2012, č. j. SO/45400-11/VRA SO 1567/2011/VRA, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) a písm. f) bod 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Přestupků se měl dopustit tím, že dne 21. 5. 2011 okolo 17:08 hodin v obci Bruntál na ulici Krnovská u vjezdu na parkoviště u obchodního domu Penny Market ve směru jízdy na Krnov jako řidič vozidla Škoda Octavia, RZ X, nerespektoval vodorovné dopravní značení V1a (podélná čára souvislá) při předjíždění před sebou jedoucího vozidla a současně předjížděl toto vozidlo na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním. Tím porušil § 4 písm. c)

a § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 5. 2012, č. j. MSK 57208/2012.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a rozsudkem ze dne 22. 4. 2014, č. j. 58 A 34/2012 - 40, ji zamítl. Toto rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 7. 2014, č. j. 1 As 85/2014 - 55, neboť dal za pravdu žalobci, který v kasační stížnosti namítal jeho nepřezkoumatelnost.

[3] Krajský soud poté vydal v záhlaví označení rozhodnutí, jímž žalobu opět zamítl. Uvedl, že řidič je povinen respektovat svislé dopravní značení i za situace, kdy vodorovné značení je z jakéhokoli důvodu špatně viditelné. Ohledně tvrzené podjatosti úředních osob žalobce nepředložil žádná relevantní tvrzení, ani tuto jeho námitku proto nepovažoval za důvodnou. K namítané prekluzi přestupku rovněž nedošlo, žalovaný správně doručoval zmocněnci žalobce. Z videozáznamu je patrné, že a jakým způsobem se žalobce jednání, za něž je trestán, dopustil, nebylo proto nutné provést další dokazování.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále též stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Ve vztahu k trestanému jednání zejména namítal, že přechod pro chodce nebyl řádně označen svislou dopravní značkou a vodorovná dopravní značka byla smytá. Za nedostatky v dopravním značení nemůže být trestán řidič, nýbrž je za ně odpovědný vlastník komunikace, tj. žalovaný. Dále tvrdil, že se nejednalo o předjíždění, nýbrž o objíždění před žalobcem stojícího červeného vozidla, které se však náhle rozjelo.

[5] Stěžovatel též namítl řadu procesních pochybení správních orgánů. Žalovaný mu rozhodnutí o odvolání nikdy nezaslal, doručil je pouze jeho zmocněnci, jemuž ale stěžovatel již dříve vypověděl plnou moc, která ostatně nikdy nebyla platná. Rozhodnutí mělo být doručeno žalobci též proto, že byl podle něj povinen něco osobně vykonat. Rozhodnutí žalovaného tak nikdy nenabylo právní moci.

[6] Správní orgán I. stupně porušil § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, neboť obvinění z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) téhož zákona sdělil žalobci až po lhůtě 60 dnů. Správní orgán dále nesprávně zamítl celou řadu důkazů navržených žalobcem a neumožnil mu seznámit se se všemi důkazy před vydáním rozhodnutí, správní spis je zmatený. Výpovědi svědků V. a H. správní orgány oslabily smyšleným tvrzením, že jde o osoby žalobci blízké. Dále stěžovatel poukázal na konfliktní a neuctivé chování úředních osob při ústních jednáních.

[7] Podle žalobce se řady pochybení dopustil též krajský soud. Předně žalobce namítá, že se soud nevypořádal se všemi žalobními body. Krajský soud se rovněž nezabýval otázkou neoprávněnosti zákazu činnosti žalobci, nesjednáním nápravy dopravního značení v místě údajného přestupku a nezákonně zamítl jeho návrh na obnovu řízení. V rozsudku

se rovněž vyskytují chybné údaje ve jménech a datech, které nelze dle žalobce považovat jen za překlepy. V poslední části kasační stížnosti pak žalobce polemizoval se závěry krajského soudu ke zbývajícím žalobním bodům v obdobném duchu jako se závěry správních orgánů. Žalobce závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není opodstatněné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil kasační námitky vytykající krajskému soudu vady řízení a nepřezkoumatelnost jeho rozsudku (III.A), dále se zabýval namítanými procesními pochybeními správních orgánů (III.B) a nakonec přikročil k posouzení námitek vztahujících se ke skutkovému stavu (III.C).

III.A) Nepřezkoumatelnost rozsudku

[12] Žalobce v tomto směru obecně namítá, že se soud zabýval pouze některými žalobními námitkami. Konkrétně poté uvedl, že se soud nevyjádřil k námitce, že doposud nebyla v místě přestupku zjednána náprava nevhodného dopravního značení.

[13] Ohledně nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud ze své judikatury připomíná, že je dána, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[14] Nejvyšší správní soud se podrobně zabýval tím, zda se krajský soud ke každé ze žalobních námitek vyjádřil. Obzvláště poté, co byl jeho předchozí rozsudek zrušen právě pro svou nepřezkoumatelnost. Krajský soud se zabýval všemi námitkami, jeho rozhodnutí je v tomto ohledu plně přezkoumatelné. Jediné, k čemu se soud nevyjádřil, a v tomto je třeba dát za pravdu stěžovateli, je tvrzení, že nedostatky dopravního značení v místě spáchání přestupku nebyly dosud napraveny. Toto jeho „pochybení“ však nemá vliv na

zákonnost rozhodnutí, neboť pro posouzení okolností, za nichž byl přestupek spáchán, je zcela irrelevantní uspořádání dopravního značení v místě několik let poté.

[15] Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud pochybil tím, že neprovedl výslech dalších patnácti svědků, jak mu navrhl ve svém podání ze dne 27. 6. 2012. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli. Tato pravomoc jej však nezavazuje povinnosti takový postup odůvodnit (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS). Krajský soud se k návrhu předmětných důkazů vyjádřil v bodě [17] svého rozsudku, toto odůvodnění je zcela smysluplné a naplňuje požadavky na přezkoumatelnost rozhodnutí. Stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

[16] Stěžovatel v žalobě poukázal i na to, že správní orgán měl v souladu s § 71 s. ř. rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od posledního úkonu, rozhodnutí bylo vydáno až po této lhůtě. Dle stěžovatele se s touto skutečností krajský soud nevypořádal. Krajský soud se touto otázkou zabýval, přičemž podstatou jeho argumentace byla skutečnost, že toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno a vráceno, proto není pro věc podstatné, zda bylo rozhodnuto ve třicetidenní lhůtě. Krajský soud se tedy s námitkou vypořádal, Nejvyšší správní soud se s jeho závěrem ztotožňuje.

[17] Pokud jde o stěžovatelem zmiňované nepřesnosti v textu rozsudku (pochybení ve jménech, datech a dalších skutečnostech), jedná se o překlipy či chyby v psaní. Z rozsudku je i nadále zřejmé, co bylo předmětem soudního řízení, jak soud rozhodl a jaké jsou důvody tohoto rozhodnutí. V důsledku těchto dílčích drobných pochybení není napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jak ji vymezila judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 75).

III. B) procesní pochybení správních orgánů

[18] Stěžovatel vytýká žalovanému, resp. správnímu orgánu prvního stupně, řadu procesních pochybení.

[19] Namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Ve věci bylo totiž rozhodováno pouze „od stolu“, bez ohledání místa přestupku. Svědecké výpovědi stěžovatelových spolujezdců byly neodůvodněně vyhodnoceny jako nedůvěryhodné. Poté správní orgán ani neseznámil stěžovatele se všemi důkazy, které měl pro rozhodnutí k dispozici a zamítl jeho návrhy na provedení dalších důkazů.

[20] V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná závěry rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 – 44, č. 1038/2007 Sb. NSS: „*Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.*“

[21] Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68).

[22] Správní orgány v nyní projednávané věci těmito požadavkům dostály, aniž by vznikla pochybnost o tom, že stěžovatel příslušný přestupek spáchal. Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí vyjádřil ke všem návrhům na dokazování a vysvětlil, z jakých důkazů při právním hodnocení skutku vycházel a proč. Rozhodujícími důkazy byly pořízený videozáznam a fotodokumentace, z nichž je patrné, jak ke skutku došlo. Výpovědi spolujezdců stěžovatele vyhodnotil jako nedůvěryhodné, jelikož je konfrontoval právě s poznatky vyplývajícími z videozáznamu a fotodokumentace. Přihlédl přitom k faktu, že šlo o osoby stěžovateli blízké, což mohlo být na úkor objektivitu jejich výpovědi.

[23] Dokazování, jež proběhlo v nyní posuzovaném správním řízení, tedy splňuje veškeré zákonné i judikatorní požadavky na ně kladené. Skutečnost, že úřední osoby rozhodovaly „od stolu“ a neohledaly místo přestupku, neznamená, že ve věci nebyl skutkový stav zjištěn dostatečně. Takový postup je pro správní řízení naopak typický. Zjištění ohledně skutkového stavu však musí být vždy podloženo relevantními důkazy, což v nyní projednávané věci jsou. Stěžovatelova námitka není důvodná.

[24] Další procesní pochybení, která stěžovatel v postupu správních orgánů spatřuje, se týkají otázky doručování a platnosti plné moci, již udělil panu A. P. Žalovaný doručoval napadené rozhodnutí dle stěžovatele nesprávně jeho bývalému zmocněnci. Plná moc byla navíc dle stěžovatele od počátku neplatná, protože se nevztahovala k zastupování v nyní projednávané věci. Tato skutečnost má dle stěžovatele vliv na prekluzi přestupku. Rozhodnutí žalovaného mělo být navíc dle stěžovatele v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. zasláno přímo jemu, neboť mu na jeho základě vznikají nové povinnosti (uhradit pokutu, nahradit náklady řízení a odevzdat řidičský průkaz).

[25] Těmito otázkami se krajský soud zabýval v bodě [14] svého rozsudku. Dovedil, že doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného bylo provedeno v souladu s § 34 odst. 2 s. ř.

[26] Ve správním spisu je založena plná moc pro pana A. P. ze dne 13. 3. 2012. Jde o plnou moc výslovně se vztahující k řízení v nyní projednávané věci. V jejím hodnocení se Nejvyšší správní soud s krajským soudem ztotožňuje. Obzvláště za situace, že ze správního spisu vyplývá, že zmocněnec za stěžovatele v průběhu správního řízení aktivně jednal. Namítaná skutečnost, že byla plná moc vypovězena, není relevantní za situace, kdy tato výpověď nebyla učiněna vůči správnímu orgánu, který se zmocněncem na základě této plné moci jednal. Dle výpovědi doložené až v rámci žaloby nelze posoudit doručování ve správním řízení zmocněnci podle plné moci založené ve spisu jako vadné.

Nedošlo tak ani k namítané prekluzi, neboť zmocněnci bylo doručeno 21. 5. 2012, tedy v roční lhůtě dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (ke skutku došlo 21. 5. 2011).

[27] Správní orgán prvního stupně dále dle stěžovatele postupoval v rozporu s § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, neboť řízení o přestupku bylo zahájeno až po uplynutí zde stanovené šedesátidenní lhůty. Lhůta v tomto ustanovení stanovená je však lhůtou pořádkovou, nikoliv propadnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2004, č. j. 6 As 50/2003 - 41 či ze dne 11. 9. 2011, č. j. 9 As 114/2011 - 58). Uplynutí této lhůty nemá vliv na věc samu. Ani tato kasační námitka není důvodná.

[28] Poslední kasační námitkou procesního charakteru je tvrzení, že správní orgán nevěnoval pozornost stěžovatelově námitce podjatosti úředně oprávněné osoby Bc. D. V. I v hodnocení této námitky se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu. Tvrzené rodinné vazby mezi Bc. V. a Ing. S. jsou pro věc irelevantní, a to obzvláště za situace, kdy informace uvedené v přípisu policie ze dne 22. 3. 2012, který zpracoval Ing. S., nebyly správními orgány ani soudem brány v potaz.

III. C) námitky ohledně skutkového stavu

[29] Dle stěžovatele nemohlo k přestupku dojít, neboť přechod pro chodce byl špatně označen. Vodorovné značení nebylo viditelné, svislé potom pootočené. Za závadný stav označení nemůže být dle něj odpovědný řidič, ale Ředitelství silnic a dálnic.

[30] Tato námitka není důvodná. Řidič je povinen dodržovat svislé značení i za situace, že vodorovné značení je špatně viditelné, resp. viditelné není, a to aniž by si sám nejdříve vytvářel představu o správnosti jeho umístění. Respektování svislého značení nemůže být negováno tím, zda je umístěno v souladu nebo rozporu se zásadami pro dopravní značení na pozemních komunikacích, jak stěžovatel namítá. Dopravní značení způsobí závazat řidiče k dodržení jeho obsahu je pouze takové, které je dobře čitelné, přehledné a nezaměnitelné s jiným a dává možnost se s jeho obsahem seznámit, přičemž je nerozhodný jeho soulad s technickými předpisy. Shodný právní názor je zastáván rozhodovací praxí správních soudů a je též potvrzován i judikaturou správních soudů – srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 4. 2011, č. j. 52 A 79/2010 - 38 (publ. č. 1564/2011 Sb. NSS): „Dopravní značky jsou správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, tzn., že na dopravní značku se musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Pokud žalobkyně jako účastnice silničního provozu měla pochybnosti o zákonnosti uvedeného správního skutku, tedy pochybovala o platnosti zmíněného dopravního značení, tak by se jednalo jen o její soukromý názor, který jí neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, z prováděcích předpisů a z právních předpisů nevyplývá, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit úsudek o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda dopravní značku bude respektovat či nikoliv.“, shodně uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83: „Účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen řídit se dopravní značkou [§ 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu], i když má za to, že není správně technicky provedena. Takový názor není rozhodný pro posouzení, zda byl nerespektováním značky spáchán dopravní přestupek.“

[31] Krajský soud ve věci uzavřel, že značení v místě spáchání dopravního přestupku je dostatečně určité. V blízkosti přechodu se nacházela dopravní značka IP6, která byla viditelná z větší vzdálenosti, a řidiči nic nebránilo v přímém pohledu na ni – jak je patrné z videozáznamu pořízeného policií. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani fakt, že vodorovné dopravní značení V7 bylo prakticky vymizelé, neboť jak výše uvedeno, žalobci muselo být zcela jasné, že se v daném místě přechod nachází, jestliže byl označen dopravní značkou IP6. Jeho umístění je na daném místě logické a je respektován ostatními účastníky silničního provozu (především chodci).

[32] Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením (v souladu s výše rozvedenou judikaturou) ztotožňuje, a proto i tuto námitku shledal nedůvodnou.

[33] Dále stěžovatel tvrdí, že pouze objížděl před ním jedoucí vozidlo, které na místě stálo déle než dvacet vteřin, tudíž nenaplnil skutkovou podstatu druhého přestupku, za nějž je trestán (nerespektování podélné čáry souvislé při předjíždění vozidla). Touto námitkou se zabývaly jak správní orgány, tak i krajský soud a byla spolehlivě vyvrácena provedeným dokazováním, zejm. videozáznamem. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením s odkazem na zásady dokazování před správními orgány (body [20] a [21] rozsudku) ztotožňuje, ani tato kasační námitka není důvodná.

[34] Posledními kasačními námitkami brojí stěžovatel proti skutečnosti, že je mu bezdůvodně zadržován řidičský průkaz a že byl správním orgánem zamítnut jeho návrh na společnou obnovu řízení. Tyto námitky se však nijak nedotýkají předmětu řízení vymezeného touto kasační stížností, resp. v záhlaví označenými rozhodnutími. Z toho důvodu jsou nyní z povahy věci vyloučeny z přezkoumání Nejvyšším správním soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[37] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, protože bez zbytečného prodlení po poučení účastníků a obstarání nutných podkladů rovnou, v zákonné lhůtě pro rozhodnutí o odkladném účinku, přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu